

Ah hayat. Ne güzel, ne tatlı. Uzakları yakın eden hayaller atlı, gerçekler yaya, gerçeklerden kaçmak için yeryüzünü angaryaya, kendimizi aptallığa bırakmak zorunda oluşumuz ne acı.

Sevgi dediklerinin hangi ruhi kaynaktan beslendiğini bilmiyoruz, ruh nedir o konuda da fikrimiz yok, bilirmiş gibi görünmemizin ve o konuda teoriler üstüne teoriler üretmemizin sebebi de bilmiyor oluşumuz. İnsanın bildiği üzerinde fazla konuşması gerekmez. Dünya hakkında bir fikri olmayanlar çok konuşur.

Konuşmak kasılmanın sonucu. Dilciler insanın iletişim kurmak için konuştuğunu söylüyor, yalan, küliyen yalan. İnsanın konuşmasının kendi sesini duymak ve bu sesin duyulduğunu hissetmek dışında pek amacı yok. Konuşmada anlam arayan benim gibiler sıkılıyor, anlam arayınca bulamıyorsun ama konuşmanın şu az ilerdeki kuşların şakıması veya ezanla kanon yapmaya çalışan köpeklerin havlamasından öz itibarıyla farkı yok. İstisnaen anlamlı bir söz de çıkıyor insanın ağzından, köpekler de arada hırsıza havlıyor.

Çok konuşan insandan sıkılıyorum, bunu herkes bilir, onu dinleyeceğime uyumayı tercih ediyorum veya oyun oynamayı. Oyun zararlı diyorlar. Yeryüzünde faydalı ne var?

Sevgisini sadece konuşarak ifade edenlerin, susan insanların yanında kötü hissetmesi normal olabilir. İnanın sevmediğimden değil, sadece sessizliğe, ebedi sessizliğe meylim daha fazla. Sesin kulağımda yarattığı –ve sağırılığımdan ötürü yaratamadığı– tınıların bende karşılığı yok, melek gelip *dinle* dese, *ben dinleme bilmem* derim.

Neyi seversiniz diye sorunca *bulutlar, bulutlar, bulutlar* demiş ya şair. Bizim bulutlar üç gündür gitmedi, artık ondan sıkılmaya ve konuşmaya başladım.

Anlamı kovalama. Bırak o senin peşinden gelsin.